

[Glensgård]

mia kr. Det ved vi ikke noget om. Finansministeren er nu blevet spilleliger, og det må vi selvfølgelig vurdere her i folketinget.

Jeg vil godt sige for fremskridtspartiets vedkommende, at vi ønsker ikke at medvirke til denne spillelidenskab hos regeringen. At man spiller på de tre midterpartier, det kan vi diskutere, om det er politisk acceptabelt eller ej, men at man begynder at spille på befolkningen i form af et ret stort, godt ½ mia kr.s obligationslån i form af statspræmieobligationer, vil vi ikke være med til.

Man kan selvfølgelig godt sige som de konservative: nå ja, vi kan vel alle sammen godt lide at spille. Ja tak, vil jeg sige til hr. Palle Simonsen, det kan vi, men hvis den gevinst, der ligger i spillet, skal gå til en ågerkarl, så vil fremskridtspartiet ikke være med, og vi mener rent faktisk ikke, at det gavner det danske samfund at sikre, at finansministeren får en likviditet til yderligere at forøge de offentlige udgifter.

Man kan sige, at med de store milliardbeløb, vi kører med efterhånden, er 600 mill. kr. jo ikke ret meget. Jeg vil godt sige til hr. Palle Simonsen, at selv om staten og dermed finansministeren vil pumpe 52½ mia kr. ud i indenlandske statslån i 1980, så skal han ikke have de sidste 600 mill. kr. også, i hvert fald ikke med fremskridtspartiets gode vilje.

Derfor vil vi stemme imod dette lovforslag, når det kommer til sidste behandling.

Ingerlise Koefoed (SF):

Det kan jo godt være, at finansministeren ville få mere held med sig ved at foreslå, at man oprettede et kasino på Bornholm.

I øvrigt vil jeg sige, at der må råde en vis optimisme hos finansministeren, når han samtidig med, at adskillige ministre vælter en række strenge besparelsesforslag og finanspolitiske stramninger ud over befolkningen, mener, at der alligevel er mennesker, der vil købe præmieobligationer. Men det er der måske nok, for der vil jo stadig væk være en del af befolkningen, som ikke bliver ramt så forfærdelig meget af stramningerne. Man kan bare nævne de mennesker, hvis rentefradrag ikke på nogen måde skal påvirke deres muligheder for at modtage sociale tilskud, som vil blive frataget andre, der ikke har fradrag, men måske til gengæld behov for tilskuddene.

Vi kan selvfølgelig godt se, at hvis dette forslag ikke bliver vedtaget, så kommer der nye finanspolitiske stramninger, for socialdemokratiet og samarbejdspartierne vil jo ikke tage fat om ondets rod, tage fat på den skattereform, som kunne ramme de arbejdsfrie indtægter på rentefradragsordningen, på værdistigningen – for bare at nævne nogle af de områder, som man i hvert fald ikke vil røre. Når det er sådan, finder socialdemokratiet det vel endda godt, at man giver mennesker håbet om for 200 kr. at vinde en million. Der kan jo også godt være behov for at holde håbet og drømmene oppe i denne tid.

Der er én ting, jeg gerne vil have oplyst under udvalgsarbejdet, før vi tager stilling til forslaget: har man overhovedet nogen kontrol med, hvem der køber obligationerne, eller er det sådan, at mennesker, der af en eller anden grund har en del sorte penge, kan omsætte dem i præmieobligationer, som så siden kan sælges til en højere kurs, end de blev købt til? Måske kan ministeren allerede svare på spørgsmålet i dag; hvis ikke, vil jeg prøve at få svar i finansudvalget.

Når man ser på alle de forslag, der kommer i denne tid, så kommer man uvilkårligt til at tænke på et forslag, som den 14. april kom fra en lytter i udsendelsen efter Radioavisen, »Lytternes mening«. Det var måske et forslag, som kunne interessere finansministeren; det er i hvert fald ikke dårligere end så mange af de andre. Der var en dame, der ringede ind; hun havde hørt i Radioavisen om folketingets betrængte situation, og hun havde da fået en idé til, hvordan man skulle redde landet og de stakkels folketingsmedlemmer ud af krisen. Hun foreslog, at hvert menneske, hver lønmodtager og enhver, der tjente penge her i landet, én gang om året sendte en dagløn til folketinget. Hvis man regner med, at folk tjener gennemsnitligt et par hundrede kroner om dagen, så ville det faktisk blive en betragtelig sum, man kunne få ind på den måde, og man ville spare en forfærdelig masse besvær og lovskriveri. Man må også sige – hvad man ellers mener om forslaget – at hvis man også fik de rige til at betale, så ville det da være socialt afbalanceret.

(Kort bemærkning).

Glensgård (FP):